

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătorie Cahul din 01 aprilie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Cahul din 18 iunie 2019, declarate de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, de avocata Costea Svetlana în numele inculpatului

Traistă Valentin XXXXX, născut la XXXXX, originar din s. XXXXX, r-nul XXXXX, locuitor al s. XXXXX, r-nul XXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Cahul din 13.01.2017, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendare condiționată a executării pedepsei pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 20.04.2018 - 01.04.2019,
instanța de apel: 18.04.2019 – 18.06.2019,
instanța de recurs: 07.02.2020 - 06.05.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 01 aprilie 2019, Traistă Valentin a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 85 Cod penal, prin *cumul parțial* al pedepselor aplicate, inclusiv conform sentinței Judecătoriei Cahul din 13 ianuarie 2017, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis din 01.04.2019, cu includerea perioadei aflării inculpatului în stare de reținere 19 - 22 februarie 2018.

Solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 448 lei de la inculpat, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, la 19.02.2018, în jurul orei 16¹⁵, inculpatul Traistă V., fiind în stare de ebrietate, aflându-se în fața magazinului „Miroslava”, situat în r-nul Cahul, s. Moscovei, urmărind scopul de a sista activitatea de serviciu al șefului Sectorului nr. 3 de Poliție Tartaul de Salcie, Nucă P., care este persoană cu funcție de răspundere și care era prezent pentru aplanarea unui conflict iscat între Traistă V. și vânzătoarea magazinului „Miroslava”, Cara P., a aplicat violență nepericuloasă pentru viață și sănătate asupra șefului sectorului nr. 3 de Poliție Tartaul de Salcie, Nucă P., manifestată prin aplicarea acestuia a unei lovituri cu capul în regiunea obrazului stâng, cauzându-i edem pe obraz, contuzia țesuturilor moi ale ei, care se califică medico-legal ca vătămare corporală neînsemnată.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității ei de serviciu.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a consumat alcool cu un prieten de al său, apoi a constatat că nu are țigări și a mers la magazinul „Miroslava”. În magazin a inițiat un conflict cu vânzătoarea și ultima a chemat polițistul de sector. Nucă P., ajuns la fața locului, i-a cerut să se calmeze și au ieșit în stradă. În timpul discuției cu partea vătămată el gesticula cu mâinile. Polițistul de sector a chemat alți colaboratori, care l-au imobilizat și dus la Primărie. Nu ține minte să-l fi maltratată pe Nucă P., doar își amintește că gesticula cu mâinile. Se căiește de comportamentul său neadecvat, din motiv că era în stare de ebrietate. Și-a cerut scuza de la partea vătămată. Nu exclude că în momentul când gesticula l-ar fi lovit pe Nucă P., dar nu a văzut careva leziuni la partea vătămată în acea zi.

Totodată, vina inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Nucă P. a relatat că activa în calitate de șef de post nr. 3 al IP Cahul. La 19.02.2017, în jurul orei 15⁰⁰, contabilă primăriei i-a spus că la barul „Miroslava” o persoană în stare de ebrietate bate cu cuțitul în masă. S-a deplasat la fața locului. Inculpatul Traistă V. era în stare de ebrietate avansată. Vânzătoare i-a comunicat că acesta conflictează. Pentru a aplană situația, i-a spus să iasă afară, însă inculpatul a devenit mai agresiv, a luat o clumbă de beton și a aruncat în direcția lui, însă el s-a ferit. Apoi, Traistă V. l-a lovit cu capul. La scurt timp a venit colegul său Nicula A. și l-a imobilizat prin încătușare. În acea zi era îmbrăcat în uniformă. După incident, inculpatul și-a cerut iertare. Nu are careva pretenții față de inculpat.

Martorul Cara P. a declarat că inculpatul a venit la magazin în stare de ebrietate avansată și i-a înaintat pretenții precum că i-ar fi luat din buzunar un pachet de țigări. Inculpatul avea un cuțit de bucătărie în mână și bătea cu el în masă, motiv din care ea a sunat la primărie și poliție. A venit partea vătămată Nucă P. și a încercat să îl liniștească pe inculpat, însă acesta gesticula cu minele. Inculpatul a luat o clumbă cu pământ, m dorind să îl lovească pe Nucă P.

Conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 20.02.2018, la Nucă P. s-a constatat edem pe obraz, contuzia țesuturilor moi a feții, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, care se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Potrivit extrasului ”Dräger Alcotest 8510 RO” nr. 4955 din 19.02.2018, ora 18⁰⁶, concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de către Traistă V. constituie 1,17 mg/l.

Conform procesului-verbal din 20.02.2018, a fost examinat cuțitul ridicat în cadrul cercetării la fața locului.

Astfel, în cadrul ședinței de judecată s-a constatat cu certitudine că acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre aplicarea violenței asupra părții vătămate, în scopul sistării activității acestuia de menținere a ordinii publice.

Obiectul juridic special al infracțiunii menționate are un caracter multiplu: obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la autoritatea de stat, sub a cărei egidă acționează persoana cu funcție de răspundere; iar obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale cu privire la integritatea corporală a persoanei, ori la integritatea, substanța și potențialul de utilizare a bunurilor.

Obiectul material al infracțiunii reprezintă corpul victimei sau bunurile ce aparțin victimei. Victimă a infracțiunii în cauză este, după caz, persoana cu funcție de răspundere sau rudele ei apropiate, persoana care își îndeplinește datoria obștească sau rudele ei apropiate.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 349 la alin. (1¹) Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei cu funcție de răspundere.

Latura subiectivă a infracțiunii în cauză se caracterizează, după caz, prin intenție directă sau indirectă.

Motivul infracțiunii constă în răzbunarea în legătură cu îndeplinirea de către persoana cu funcție de răspundere a obligațiilor de serviciu și scopul infracțiunii cum este în speța dată necesită a fi unul special. Făptuitorul adoptă una din următoarele două forme: scopul sistării activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere și scopul schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere în interesul celui ce amenință sau al altei persoane.

Deci, este probat cu certitudine faptul că inculpatul a acționat cu vinovăție, săvârșind infracțiunea cu intenție directă, în momentul când partea vătămată i-a solicitat să înceteze acțiunile sale de tulburare a liniștii publice și nu a putut fi reținut argumentul referitor la faptul că a comis infracțiunea din imprudență și respectiv leziunile corporale depistate la acesta au fost provocate de el în timpul ce gesticula cu mâinile, or, reieșind din localizarea vătămării corporale a părții vătămate, instanța a respins argumentul inculpatului, că a lovit partea vătămată din imprudență, deoarece această versiune are scop de a duce instanța în eroare și de a-și crea o situație favorabilă.

Este nefondată solicitarea apărării privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în prevederile art. 336 Cod contravențional, ca nesubordonarea cu rea-voință dispoziției sau cererii legitime a angajatului cu statut special al Ministerului Afacerilor Interne, aflate în exercițiul funcției de menținere a ordinii publice și de combatere a criminalității, sau în cele ale art. 353 Cod contravențional, ca ultragierea colaboratorului organelor de ocrotire a normelor de drept, adică jignirea premeditată a onoarei și demnității angajatului cu statut special al Ministerului Afacerilor Interne, aflată în exercițiul funcției de menținere a ordinii publice și de combatere a criminalității, exprimată prin acțiune, verbal sau în scris, deoarece din cercetarea probatoriului cu certitudine este stabilit faptul că acțiunile inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin.(1¹) Cod penal, iar legiuitorul a făcut o delimitare clară între latura obiectivă a contravențiilor și infracțiunea imputată inculpatului.

La aprecierea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76 și 77 Cod penal, gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului, că inculpatul anterior a mai fost judecat, iar antecedentele penale nu sunt stinse, că circumstanțe atenuante nu au fost constatate, cele agravante fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, în stare de ebrietate, că acțiunile prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal se pedepsesc cu amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani, că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea pedepsei de 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, instanța a ținut cont și de faptul că Traistă V. a comis infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Codul penal în perioada termenului de probă stabilit prin sentința anterioară.

Ori, prin sentința judecătoreiei Cahul din 13.01.2017, Traistă V. a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probă de 2 ani.

Conform art. 90 alin. (10) Cod penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 din prezentul articol.

Potrivit art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

La fel, instanța a statuat că solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei, necesită a fi respinsă ca neîntemeiată, deoarece rapoartele de expertiză judiciară nr. XXXXX din 20.02.2018 și nr. XXXXX din 20.02.2018, au fost utilizate în sensul art. 93 alin. (2) pct. 2), 7) Cod de procedură penală, în calitate de probe, fiind puse a baza acuzării inculpatului, costul cheltuielilor judiciare urmând să fie suportat de către ordonatorul expertizei judiciare din mijloacele alocate pentru efectuarea expertizelor din bugetul alocat.

Ori, conform prevederilor art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu în alte cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

3. Procurorul în Procuratura r-lui Cahul, Vîhodeț Ina, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Traistă V. să fie condamnat definitiv la 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 448 lei în beneficiul statului.

Apelanta a invocat că, prima instanță just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, însă i-a fost stabilită o pedeapsă neechitabilă, nefiind apreciate circumstanțele ce țin de comportamentul inculpatului în timpul și după consumarea infracțiunilor.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și

pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială. Pedepsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune, și când este capabilă să contribuie la realizarea ailor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de condamnat, cât și de alte persoane.

Instanța de judecată la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație aceste prevederi legale, nu a luat în calcul caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

La materialele dosarului a fost anexată informația prin care se confirmă că, pentru petrecerea și întocmirea raportului de expertiză nr. XXXXX din 20.02.2018 și raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 20.02.2018, au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă totală de 448 lei.

Conform art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, iar art. 229 Cod de procedură penală, indică direct că, condamnatul poate fi obligat la recuperarea cheltuielilor judiciare.

Prin urmare, instanță la refuzul de a fi încasate cheltuielile judiciare din contul inculpatului a admis interpretarea eronată a dispozițiilor normei legale privind achitarea cheltuielilor judiciare.

Totodată, potrivit art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor, însă în cazul inculpatului Traistă V., instanță nu a stabilit că încasarea acestora poate influența substanțial asupra situației materiale a inculpatului Traistă V.

3.1. A declarat apel și avocata Costea Svetlana, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în privința lui Traistă V. pe art. 349 alin. (1¹) Cod penal, din motiv că fapta constituie o contravenție, acesta urmând a fi recunoscut vinovat de comiterea contravențiilor prevăzute de art. 336, 353 alin. (2) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Apelanta a invocat că, instanța nu a demonstrat scopul comiterii infracțiunii. Ori, învinuirea formulată de către procuror nu corespunde în totalitate conținutului normei prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal și nu corespunde faptelor constatate a fi săvârșite de către inculpat.

În acest sens, calificativul „în scopul sistării activității de serviciu ori schimbării caracterului în interesul celui care aplică violență” poate fi aplicat doar în cazul în care inculpatului i-ar fi fost incriminată nimicirea bunurilor. Ori, potrivit conținutului normei legale, sintagma „fie nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența sau altei persoane”, nu este despărțită prin virgulă și respectiv, este privită în ansamblu și condiționată de acțiunea de nimicire a bunurilor. În context, prima instanță a constatat că inculpatul a comis infracțiunea incriminată, prevăzută de art. 349 alin.(1¹) Cod penal,

însă în acțiunile acestuia fiind prezente doar semnele calificative - aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătate față de persoana cu funcție de răspundere.

În cazul aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, așa cum s-a constatat în speță, scopul infracțiunii este unul special - sistarea activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, ori al schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere în interesul celui ce amenință sau al altei persoane.

Respectiv, în situația aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere este important ca fapta să fie săvârșită anume în timpul exercitării de către persoana cu funcție de răspundere a atribuțiilor sale de serviciu, și anume în scopul sistării activității de serviciu a acesteia, sau cu scopul schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei în interesul celui ce amenință sau al altei persoane. În situația în care acest scop lipsește, alin. (1¹) al art. 349 Cod penal, nu poate fi reținut la calificare.

Astfel, instanță nu a ținut cont de prevederile art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanță de judecată.

În așa circumstanțe, în modul prevăzut de Cod de procedură penală, instanță urma să recalifice fapta pe o contravenție, prevăzută de art. 336, 353 alin. (2) Cod contravențional.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 18 iunie 2019, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare și anume comiterea de către Traistă V. a infracțiunii prevăzute de 349 alin. (1¹) Cod penal - aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu în interesul celui care aplică violența.

De asemenea, instanța de fond a atestat just că, în cadrul ședințelor judecătorești nu au fost stabilite temeiuri de a considera că, declarațiile părții vătămate nu sunt veridice sau poartă un caracter defăimător sau de răzbunare în privința inculpatului, cu atât mai mult că potrivit declarațiilor părții vătămate acesta îl cunoaște pe inculpat din data comiterii infracțiunii incriminate lui Traistă V., partea vătămată și inculpatul nu s-au cunoscut și nu au avut careva relații. S-a constatat că, în cadrul urmăririi penale și ședințelor de judecată partea Nucă P. în detalii a relatat circumstanțele în care a fost agresat de către Traistă V., declarații consemnate supra, declarații care coroborează cu declarațiile martorului Cara P., care a comunicat că, „la data de 19.02.2018 inculpatul Traistă V. a venit la magazin în stare de ebrietate avansată și i-a înaintat pretenții precum că ea i-ar fi luat din buzunar un pachet de țigări. Inculpatul Traistă V. în acea zi avea un cuțit de bucătărie în mână și bătea cu el în masă, motiv din care ea a sunat la primărie și a cerut ajutorul primarului și polițistului de sector Nucă P. La fața locului a venit partea vătămată Nucă P. și l-a întrebat pe Traistă V. unde este cuțitul și încerca să îl liniștească pe inculpat, însă acesta gesticula cu mâinile. Nu a văzut ca inculpatul să îl lovească pe partea vătămată, doar momentul când inculpatul a luat clumba cu pământ și a dorit să îl lovească pe Nucă P. Inculpatul s-a exprimat cu cuvinte

necenzurate în adresa părții vătămate. Nucă P. i-a comunicat că inculpatul l-a lovit peste față și a văzut că era roșu în regiunea feței, însă nu a observat leziuni corporale”.

În aceeași ordine de idei, declarațiile părții vătămate coroborează și cu declarațiile martorului Nicula A. care a relatat că „la data de 19.02.2018 era la serviciu, iar în jurul orei 16³⁰-16⁴⁰ a fost telefonat de către Nucă P. și i-a solicitat ajutor din motiv că, aflându-se în s. Moscovei a fost atacat de către Traistă V. La o distanță de 100 metri a văzut cum inculpatul Traistă V. l-a tras pe Nucă P. de uniformă. Personal a solicitat inculpatului să înceteze și să meargă la primărie însă inculpatul nu dorea să cedeze și a fost încătușat și dus la Primărie, unde a manifestat un comportament agresiv și se lovea cu capul de pereți. La partea vătămată Nucă P. a văzut un semn caracteristic loviturii sub ochiul stâng. Partea vătămată i-a spus că inculpatul l-a lovit în timp ce încerca să îl calmeze”.

Instanța de fond, apreciind declarațiile părții vătămate, a martorilor nominalizați, corect a constatat că, acestea sunt credibile, veridice și utile, deoarece contrapunerea lor indică la faptul că afirmațiile martorilor Cara P. și Nicula A. nu contravin circumstanțelor stabilite în cadrul judecării cauzei, dar reciproc și obiectiv completează afirmațiile părții vătămate.

Depozițiile părții vătămate Nucă P. sunt confirmate obiectiv și prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19.02.2019, potrivit căruia a fost examinat magazinul „Miroslava” situat în s. Moscovei, r-nul Cahul și de la fața locului a fost ridicat un cuțit metalic cu mâner de plastic; raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 20.02.2018, conform căruia la Nucă P. s-a constatat edem pe obraz, contuzia țesuturilor moi a feței, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, care se califică ca vătămare corporală neînsemnată; raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 20.02.2018, conform căreia la Traistă V. s-a constatat excoriații pe obraz și antebraț, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur sau la lovire de careva obiect, care se califică ca vătămare neînsemnată; extrasul ” Dräger Alcotest 810 RO” nr. XXXXX din 19.02.2018, ora 18⁰⁶, conform căreia concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de către Traistă V. constituie 1,17 mg/l.

Având în vedere circumstanțele menționate, nu sunt întemeiate argumentele avocatului precum că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

În acest sens, noțiunea de „violență nepericuloasă pentru viață și sănătatea persoanei” în sensul art. 349 alin. (1¹), trebuie înțeleasă ca: cauzarea intenționată a leziunilor corporale care nu au avut drept urmare nici dereglarea sănătății, nici pierderea capacității de muncă, ori aplicarea intenționată a loviturilor sau săvârșirea altor acțiuni violente care au cauzat o durere fizică, dacă acesta nu a creat pericol pentru viață și sănătatea victimei, mai mult ca atât declarațiile părții vătămate Nucă P. sunt confirmate de către inculpatul Traistă V., care a declarat că ”când îi puneau cătușele înjura și se revolta și a lovit polițistul din greșală”.

Sunt nefondate și afirmațiile apărării precum că, la caz nu se regăsește latura subiectivă a infracțiunii, or, intenția directă rezultă cert din comportamentul inculpatului astfel demonstrându-se că inculpatul își dădea seama că în fața sa se află o persoană cu funcție de răspundere, deoarece partea vătămată era la serviciu, era îmbrăcată în uniformă de colaborator de poliție.

În ordinea acestor idei, a fost dovedită indubitabil comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Totodată, instanța de fond la stabilirea pedepsei, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, care prevăd scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corijare a celui condamnat, de prevenirea săvârșirii de el a noi infracțiuni, stabilind inculpatului o pedeapsă echitabilă faptei comise, pedeapsă, care corespunde împrejurărilor cauzei, normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

Astfel, instanța de fond just a ținut cont ce prevederile art. 3, 6, 7, 61, 62, 75 - 77 Cod penal, de caracterul prejudiciabil și gradul de pericol social al faptei comise, infracțiunea comisă de inculpat făcând parte din categoria celor mai puțin grave, de motivele acesteia, de semnificația valorilor sociale lezate, de faptul că anterior a fost condamnat, a comis prezenta infracțiune în perioada de probațiune stabilită prin sentința Judecătorei Cahul din 13.01.2017, fiind condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa fiind suspendată pe o perioadă de probațiune de 2 ani, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, circumstanțe atenuante nu au fost reținute, circumstanța agravantă, s-a stabilit - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte, care are relevanță pentru cauză, săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, provocată de consumarea alcoolului.

Prin urmare, Traistă V. a comis fapta din 19.02.2018, aflându-se în perioada de probațiune, iar pedeapsa nonprivativă de libertate stabilită prin sentința Judecătorei Cahul din 13.01.2017, nu și-a produs efectul corectării și reeducării inculpatului în sensul respectării legii penale.

Astfel, instanța de fond just a considerat oportună și eficientă în sensul corectării și reeducării inculpatului, stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, iar în conformitate cu art. 85 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa aplicată prin noua sentință i-a adăugat partea neexecutată a pedepsei numită prin sentința Judecătorei Cahul din 13.01.2017 și definitiv i s-a stabilit pedeapsa sub formă de 2 ani și 6 luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, considerând că anume această pedeapsă va atinge scopul legii penale, va restabili echitatea socială și va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, prevenind săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

Având în vedere gravitatea infracțiunii comise de Traistă V., valența semnificativă a relațiilor sociale lezate, comportamentul inculpatului în timpul și după comiterea infracțiunii, atitudinea acestuia față de cele comise, instanța de fond a aplicat pedeapsa corectă și echitabilă inculpatului sub formă de închisoare, ținând cont de personalitatea lui și limitele de pedeapsă stabilite prin sancțiunea legii penale.

Ori, nu s-a constatat prezența circumstanțelor sau a erorilor de drept, ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectul invocat de partea apărării și încetarea procesului penal în privința inculpatului pe motiv că fapta constituie o contravenție, deoarece soluția adoptată de către instanța de fond este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă stabilită lui Traistă V. este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului.

La fel, instanța de apel a reținut că, potrivit art. 227 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru

asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Adică prevederile art. 227 Cod de procedură penală, reglementează care anume cheltuieli sunt incluse în categoria cheltuielilor judiciare, în această listă nefiind însă incluse cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare.

Respectiv, prin prisma normei procesuale sus citate, încasarea cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei se face din contul mijloacelor bugetului de stat, deoarece în sarcina statului este de a dovedi vinovăția celor imputate în acțiunile inculpaților, prin urmare nu pot fi puse pe seama inculpaților încasarea cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizelor nominalizate.

Mai mult, prevederile alin. (3) a art. 75 din Legea nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar stipulează expres că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală.

Conform art. 229 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Astfel, este neîntemeiat argumentul acuzatorului de stat referitor la neîncasarea de către instanță de fond a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului în sumă de 448 lei.

5. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii în latura pedepsei și a cheltuielilor judiciare, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanță de apel.

Recurentul a invocat că, instanța de fond, cât și instanța de apel nu au luat în considerație la stabilirea pedepsei lui Traistă V. circumstanțele importante pentru individualizarea pedepsei penale care au fost constatate în cadrul urmăririi penale și anume: săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză (la 19.07.2003 de Judecătoria Cahul în baza art. 186 alin. (2) lit. a), b), c), d), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendare condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 an; la 14.12.2004 de Judecătoria Cahul în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 273 alin. (3) lit. a), 84, 85 Cod penal, la 8 ani și 1 lună închisoare; la 19.07.2005 de Judecătoria Cahul în baza art. 186 alin. (2) lit. a), b), e), d) Cod penal, la 2 ani închisoare; la 13.01.2017 de Judecătoria Cahul sediul Taraclia în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 90 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendare condiționată a executării pedepsei pe un termen de 2 ani (f.d. 48, 61-65); săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate provocată de consumarea

alcoolului, fiind constatată concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat în cantitate de 1,17 mg/l.

Mai mult ca atât, în urma verificării personalității inculpatului Traistă V. s-a stabilit că el are un loc permanent de trai, nu este angajat în câmpul muncii, se caracterizează negativ la locul de trai, nu este căsătorit, nu are copii minori la întreținere, are antecedente penale.

Prin infracțiunea comisă a atentat la una din valorile primordiale apărute de legea penală - integritatea fizică a persoanei.

Soluția cu privire la cheltuielile judiciare, instanță de apel a motivat prin aceea că, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, prin numirea expertizei judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

Însă, în decizie și sentință lipsește dispoziția privind trecerea cheltuielilor judiciare pe contul statului.

Orice prejudiciu cauzat fie persoanei fizice/juridice sau statului trebuie să fie reparat

Conform art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului.

În primul rând, cheltuieli legate cu efectuarea expertizelor judiciare sunt cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală - expertiza judiciară.

În al doilea rând, la soluționarea chestiunii cine suportă cheltuielile respective, trebuie soluționată reieșind din prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, care pe prim plan pune sarcina pe condamnat, responsabil de aceste cheltuieli în legătură cu comiterea infracțiunii. Și doar dacă condamnatul nu este în stare să le achite din diferite motive, invaliditate, incapacitatea juridică etc., cheltuielile sunt trecute în contul statului.

În al treilea rând, instanță de apel, odată ce a dispus respingerea cererii procurorului privind încasarea de la inculpat a sumei de 448 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare, nu a dispus trecerea acestora în contul statului, astfel, rezultă că nu dispunem de o dispoziție referitoare la repartizarea cheltuielilor judiciare, așa cum se cere prin prevederile art. 397 pct. 5) 416 Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocata Costea Svetlana, în care solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în privința lui Traistă V. pe art. 349 alin. (1¹) Cod penal, din motiv că fapta constituie o contravenție, acesta urmând a fi recunoscut vinovat de comiterea contravențiilor prevăzute în art. 336, 353 alin. (2) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Recurenta a invocat că, făcând încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, instanța nu a demonstrat scopul comiterii infracțiunii ce afectează latura subiectivă a infracțiunii. Or, învinuirea formulată de către procuror nu corespunde în totalitate conținutului normei prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal și nu corespunde în totalitate faptelor constatate a fi săvârșite de către inculpat.

În acest sens, calificativul „în scopul sistării activității de serviciu ori schimbării caracterului în interesul celui care aplică violență” poate fi aplicat doar în cazul în care inculpatului i-ar fi fost incriminată nimicirea bunurilor. Or, potrivit conținutului normei legale, sintagma „fie nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența sau altei persoane”, nu este despărțită prin virgulă și respectiv, este privită în ansamblu și condiționată de acțiunea de nimicire a bunurilor. În context, prima instanță a constatat că inculpatul a comis infracțiunea incriminată, prevăzută de art. 349 alin.(1¹) Cod penal, însă în acțiunile acestuia fiind prezente doar semnele calificative - aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătate față de persoana cu funcție de răspundere.

În cazul aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere, așa cum s-a constatat în speță, scopul infracțiunii este unul special - sistarea activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere, ori al schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei cu funcție de răspundere în interesul celui ce amenință sau al altei persoane.

Respectiv, în situația aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere este important ca fapta să fie săvârșită anume în timpul exercitării de către persoana cu funcție de răspundere a atribuțiilor sale de serviciu, și anume în scopul sistării activității de serviciu a acesteia, sau cu scopul schimbării caracterului activității de serviciu a persoanei în interesul celui ce amenință sau și altei persoane. În situația în care acest scop lipsește, alin. (1¹) al art. 349 Cod penal, nu poate fi reținut la calificare.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10)* Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar declarat de avocata Costea S. este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, care prevede următoarele temeiuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă

decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5.1. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al apărării, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.1. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.**, **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate - **polițistul** Nucă P. și a martorului Cara P., concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 20.02.2018, că la Nucă P. s-a constatat edem pe obraz, contuzia țesuturilor moi a feții, produse la acțiunea traumatică cu obiect contondent dur, care se califică ca **vătămare corporală neînsemnată**, extrasului "Dräger Alcotest 8510 RO" nr. 4955 din 19.02.2018 ora 18⁰⁶, procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.02.2018, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând motivele pentru care au respins dovezile și versiunile apărării,

instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității lor de serviciu în interesul celui care aplică violența, deci instanțele încadrând juridic corect fapta săvârșită.

Totodată, soluția calificare a acțiunilor inculpatului, coroborează și cu jurisprudența națională, potrivit căreia, drept violență nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei se consideră *vătămări neînsemnate* (care nu au generat o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile, nici pierderea capacității de muncă, ce rezultă din pct.74 din Regulamentul de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale, aprobat prin Ordinul Ministerului Sănătății nr.99 din 27.06.2003, modificat prin Ordinul Ministerului Sănătății nr.654 din 16.08.2011) sau aplicarea intenționată de lovituri ori săvârșirea altor acțiuni violente care au cauzat o durere fizică, dacă aceste acțiuni nu au creat pericol pentru viața și sănătatea victimei. Pentru calificarea acțiunilor, este esențial ca, violența nepericuloasă pentru viața sau sănătatea persoanei să aibă destinația de facilitare a săvârșirii infracțiunii (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 - Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct.5.*).

Ori, potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală, iar calificativele „*aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității ei de serviciu în interesul celui care aplică violența*”, regăsite în speța de pe rol, corespund semnelor componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală (*art. 349 alin. (1¹) Cod penal*), dar nu de cea contravențională (*art. 336, 353 alin. (2) Cod contravențional*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, cu referire la argumentele acuzatorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că instanțele legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75, 85 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din

partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decît partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

În același timp, în raport cu celelalte motive invocate în recursul ordinar al procurorului, se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Totodată, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale și a cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor și probelor cauzei, inclusiv în aspectul

cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestor chestiuni în recursurile ordinare la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile ordinare au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5.I. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, că inculpatului au fost aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Calendari Dumitru și de avocata Costea Svetlana, împotriva sentinței Judecătorie Cahul din 01 aprilie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Cahul din 18 iunie 2019, în privința inculpatului Traistă Valentin XXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 mai 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun